

KIS LAP

A KIS LELENCZ. (Lásd a 134. lapon.)

Athenaeum-épület.
szv. társulat.

9. szám. — 1879.

Ára negyedévre 1 frt. 40. kr.

XVI. kötet.

AZ ARANY SERLEG.

— Elbeszélés. —

(VIII. folytatás.)

s és Etelka könyezve ígértük, hogy jók leszünk, Blanka pedig szokott komolysággal mondá:

— Igyekezni fogok teljesíteni kötelességemet, hogy érdemes legyen jószágára.

— Benned nem is kételkedem, kedves gyermekem, tudom, hogy becsületünkre fogsz válni. Csak ezt a szeleburdi kis Etelkát is buzdítsátok jóra. No, most hát Isten veletek!

Apácska elment és mi ott maradtunk, intézeti növendékek lettünk.

Fölösleges volna elmondanom, hogy és miképen folytak itt dolgaink. Tanultunk, a többi leányokkal csakhamar megismerkedtünk s ha kívánczotunk is néha haza, mégis vidáman és boldogan éltünk. Az igazgatónő csakugyan olyan volt, minőnek mindjárt eleinte gondoltam: szigorú, de csupa jószág is és a ki teljesítette kötelességét, oly jól érezhette magát mellette, mint otthon édes anyjánál, míg a hanyagokat és rakonczátlankodókat persze szigorúan büntette. Így aztán megesezt, hogy Etelka nem ritkán sirdogált. Én kedvence voltam az igazgatónőnek, de mégsem annyira, mint Blanka, ki rövid idő alatt első volt az intézet valamennyi növendékei között.

Én ezt előre láttam s nem is csodálkoztam rajta. Blanka most még sokkal buzgóbb és komolyabb volt, mint azelőtt, ritkán játszott velünk, hanem itt is megmaradt afféle titkos átöltözött királykisasszonynak, mint otthon volt; pedig most már igyekezett ezt el nem árulni,

mert lassacskán már bizony nagyocskaleányok lettünk s ő is belátta, hogy egy olyan szegény árvához nem illik az a büszkeség. Az igazgatónővel szemben a legengedelmesebb is volt s mindig őt állították például a többiek elé.

Egyes nagyobb ünnepeken eljött Gábor és Ödön s aztán engedélyt nyertünk, hogy kisétáljunk vagy látogatást tegyünk egy jó nénikénknél, ki Budapesten lakott. Ezek voltak a mi igazi örömnappjaink, de legfőképp a Blankáé, ki szomorú komolyságát csak akkor felejtette el kissé, mikor Gáborral eseveghetett.

Igy multak el hetek, hónapok, elmúlt a tél s beköszöntött a szép tavasz. Ekkor talán kissé gyakrabban visszaemlékeztünk kedves falucskánkra, hol annyit szaladgáltunk a virágos mezőkön, míg itt a nagyvárosban erre nem volt módunk; de azért csak tanultunk tovább szorgalmasan s annál inkább örültünk az időnek, mikor majd következik a vizsgálat és azután a szünidő, melyet otthon fogunk tölteni.

Szép napokon azonban a városban is voltak kellemes sétáink, melyekben nagy örömünk telt. Egy ilyen séta után történt aztán valami, ami ugyancsak megzavart engemet is, az igazgatónőt is.

Gyönyörű májusi nap volt s épen egy nagyobb sétáról tértünk haza. Én a nagy tanteremben egy félbehagyott dolgozatomat folytattam, midőn az igazgatónő belépett s izgatottan kérdé:

— Mondd csak, Mariska, tulságosan meleg volt vagy nagyon is sokat jártatok?

Meglepetve pillantottam föl s nem érttem a kérdést.

— Meleg? Oh dehogy! A legpompásabb idő volt, kellemes, enyhe szellő fúj s még tovább is sétáltunk volna, ha nem kellett volna hazatérnünk, hogy leczkénket tanuljuk.

— Akkor hát nem értem... Elvira azt mondja, hogy bizonyosan a nagy hőségtől lett rosszul Blanka, hogy már az uton észrevette. Pedig olyan erős leány!

— Blanka? Az Istenért, mi baja? kérdém ijedten.

— Épen azt nem tudom. Alig hogy hazaérkezett, félig ájultan rogyott össze... kérdeztem, mi baja? — de makacsul azt feleli hogy nem beteg. Még várok kissé, de ha nem javul, orvosért küldök. Menj hozzá, kedvesem, téged leginkább szeret, hozzád legbizalmasabb, talán megvallja, mi bántja annyira.

Abba hagytam minden munkát és siettem Blankához. A pamlagon elterülve, halálsápadtan, valami csodálatos ijedségtől vagy félelemtől szinte reszketve találtam. Odarohantam hozzá s gyöngéden átölelve őt, mondtam:

— Blankám, kedves Blankám, mi a bajod?

Csak sóhajtott — de nem felelt.

— Beszélj hát, Blanka! mondtam sürgőzőleg. Mi lelt? Megrémítsz mindnyájunkat! Mondd, mi bajod történt?

Erre sem felelt.

— Oh, Blanka, ez nem szép, hogy nekem, testvérednek, legjobb barátnődnek sem felelsz!

Ekkor lassan fölemelkedett s könyekkel teli szemeivel rám nézve, fuldokló hangon mondá:

— Oh, Mariska, ha tudnád! Megszakad a szívem!

— Az Istenért, mi történt? Talán valami rossz hírt hallottál szüleinkről... vagy Gáborról?

— Nem, nem, ne aggódjál, felelégyorsan. Neked semmi okod szomorúságra... ez csak engemet illet.

— Csak tégedet? De hiszen ez lehetetlen! Tudod, hogy te a mi tesvérünk vagy, minden bajod és örömed a mienk is. Beszélj hát, mondd el nekem bánatodat!

Válasz helyett oly görcsös zokogásra fakadt, hogy ijedten szaladtam az igazgatónőhöz, ez pedig rögtön orvoshoz küldött. Blankát pedig ezalatt erővel lefektettük s mire az orvos megjött, már egészen nyugodtan, csöndesen feküdt.

Hiába kérdezte az orvos, mi a baja, mije fáj, — nem tudhatott meg semmit. Blanka csak azt felelte, hogy nem fáj semmije, nem beteg, azt pedig nem mondhatja meg, mi a baja.

Az orvos félre vont minket és így szólt:

— Azt hiszem, ez a leányka igazat beszél; nincs tulajdonképen baja, hanem vagy megijedt, vagy valami nagy szomorúság érte. Előbb ezt kellene megtudnunk, csak aztán segíthetünk.

— Igen ám, de ha nem akarja megmondani.

— Majd rágondolja talán magát. Most csak azt tanácsolhatom, hogy engedjék nyugodni s legyen valaki mindig mellette.

Az orvos távozott, az igazgatónő pedig engemet bizott meg, hogy Blanka mellett legyek. Én természetesen szívesen

rállottam, sőt nem is engedtem volna, hogy más valaki legyen az én kedves fogadott testvérem ápolója. Oda vittem könyveimet s olvastam, irogattam késő estig. Néhányszor kísérletet tettem, hogy szólásra bírjam Blankát, de hiába; csak sirdogált folyvást, csöndesen, arcát a párnába rejtve, míg végre elaludt. Jó

ideig virrasztottam még, de aztán látva, hogy Blanka nyugodtan alszik, magam is lefeküdtem és elaludtam.

Nyugtalan éj után reggel korán fölbredtem; siettem betegemhez, — de nagy meglepetésemre már nem volt ágyában. Gyorsan felöltöztem, hogy kutassam hova lett, de a mint a nagy közös terem-

PIRONGATÁS. (Lásd a 143. lapon.)

be léptem, hát ott az egyik ablaknál nyugodtan tanulgatva látom Blankát; nagyon sápadt volt, és mintha legalább is három esztendővel öregedett meg volna, olyan komoly arcot csinált. Hozzá siettem és szemrehányólag mondtam neki:

— Blanka! Te fölkelteél, mikor olyan beteg vagy!

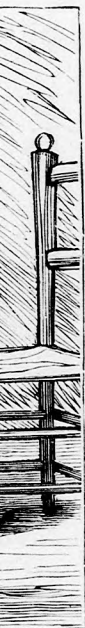
— Beteg? Nem, kedves Mariskám, én nem vagyok beteg. Föl kellett kelnem, hogy elkészítsem föladványaimat.

— De azt csak nem tagadod, hogy valami nagy bajod van? Lásd, nem szép, hogy előttem, testvéred előtt titkolózol.

— Oh . . te nem vagy testvérem!
Először történt, hogy Blanka ilyet

án látva,
magam is

el korán
ez, — de
olt ágyá-
kutassam
ös terem-

Mariskám,
tt kelnem,
at.
dod, hogy
nem szép,
titkolózol.
vérem!
lanka ilyen

mondott, még pedig oly szomoru, ke-
serü hangon mondta, hogy egészen meg-
ijedtem; most már semmi kétségem sem
volt, hogy valami rendkívüli dolog történt
Blankával.

Blanka észrevette meglepetésemet a
fölött, hogy oly nyersen elutasított enge-
met, aki őt mindig annyira szerettem;
megölelt és meghatottan mondá:

— Ne haragudjál, kedves Mariskám,
és ne gondold, hogy háládatlan vagyok

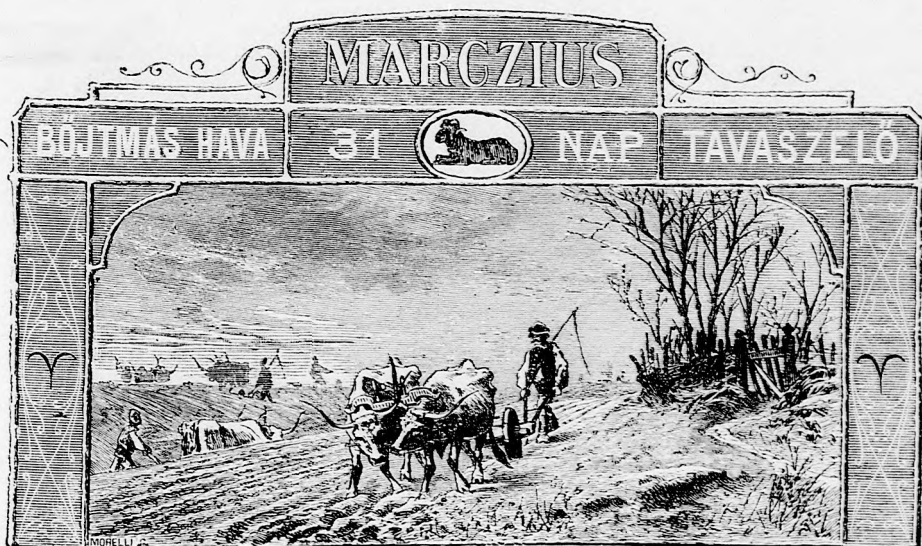
irántatok . . . de lásd, most még nem szól-
hatok . . . majd később ugy is megtudom
az egészet s akkor meglátod, mennyire
igaz, hogy nem vagy többé testvérem.

— De ha később ugy is megtudom,
ugy megmondhatnád most is? Hiszen az
igazgatónőnek különben is meg kell mon-
danod! . .

— Igen, majd neki is megmondom,
de most még nem.

(Folytatása következik.)

A TIZENKÉT HÓNAP.

MÁRCZIUSBAN olvad a hó,
Rügyzik a fa, kél a fű,
Fölszántják a nedves talajt,
Cselő Csakó! Hajsz no, hü!

Parton, völgyben, eke s ökör
Nagy szarvait láthatod.
S dobogó szívvel köszöntöd
A tündöklő, szép napot.

A K I S L E L E N C Z.

(Képpel a czimlapon.)

MA délután, hogy a kertben
Magamban sétálgatok,
Remélvén hogy a galyakon
Már kis rügyet láthatok:
Fülemet, megüti nesz —
Találgatom valj' mi ez?

Olyan vékony vinnogás volt
Mint a beteg gyermeké.
Ide-oda nézegetek,
Lesve, rája lelek-é?
Én Istenem, mi lehet!
Ki visz nyomra engemet?

S im, hogy egy kopasz bokornak
Szerte hajtom ágait:
Ottan látok kuczorogni
A tövében . . . ugyan mit? . . .
Piczi eb volt; kis kutya,
Mint az öklöm akkorka.

Hamarosan fölemelem,
Szegényke ugy remegett!
Betakarom kötényembe,
Kapjon egy kis meleget.
Melengetem, simogatom,
Viszem gyorsan rögön, havon.

Boldogtalan kis állatja,
Ki számüzött tégedet?
Aki elragadt anyádtól
Mily kegyetlen lehetett!
Ó, csak hogy reád akadtam!
Nem pusztulsz el éhen, fagyban.

Vittem a fütött szobába,
Kapott enyhe meleget;
Meg ezután a fa-tálba
Egy kis maradék tejet.
Olyan vigan habzsolta,
A tálat is kinyalta.

Hogy így szépen magához tért
S épült tejen, melegen,
Nagy vidámon csahingatott
S kezdett játszani velem,
S hogy czibáltam keveset —
Bizony, szinte nevetett.

Hogy nevezzelek ebescském?
Mily nevet adjak neked?
Hopp, tudom már — találta lak,
S „Lelencz“ léssen a neved.
Te léssz az én »Lelenczem«
Az én kicsi kedvenczem.

Erre aztán beszólítám
Apa vadász-cbeit.
»Jösztek Puskás, Kardos, Zultán!
Az ölembe ki ez itt?
Egy piczike rokontok,
Legyen rája gondotok!«

S Puskás, Kardos, meg a Zultán
Kik csak nézték ez alatt:
Oda dörgölöztek hozzám
Mintha érték szavamát.
S mintha mind azt mondanák:
Lelenczemet
Kedvenczemet
A pártjukba fogadják.

A BÜVÖS MÉHEK.

— Mese. —

Elmondja egy tanító bácsi.

OL volt, hol nem volt, még az operenciás tengeren túl volt egy rengeteg nagy erdő, ennek az erdőnek kellő közepében pedig volt egy kis ház s e kis házban lakott egy szegény özvegy ember egyetlen leányával együtt. Az embert Nagy Jánosnak nevezték, a leányát pedig Zsuzsikának. János mindennap kijárt az erdőbe ölfát vágni s a favágásból kapott pénzen szerezte be aztán mindennapi ételmezt maga és leánya számára. Zsuzsika volt édes atyjának gazdasszonya: főzött, mosott, font szőtt, a hogy csak tőle telhetett.

Az erdő szélén volt egy szép tiszta forrásvíz. Ide járt Zsuzsika minden reggel és estefelé, s mindig két veder vizet hozott magával haza. De ha szükség volt, sokszor délfelé is elment vizért. Egy idő óta azonban azt vette észre, hogy a víz nagyon fogy a vedrekből. Ha atyjának ebédet vitt vagy kis kertescskéjökben kapálgatott,

és dolga végeztével bejött a házba, csodálkozva látta, hogy a vedrek mindig üresek. A házban senkit sem látott; a vedrek pedig sehol sem szivárogtak, hogy belőlök kicsepeghetett volna a víz. Végre elhatározta magában, hogy lesbe áll, valjon mi vagy ki ihatja ki a vedrekből a vizet.

Egy reggel atyjának megfőzte a déire valót s atya ki is vitte azt magával. Zsuzsika most felbujt a kemence mellé, s onnan leste nagy csöndesen, nyul-e valami vagy valaki a vederben levő vízhez? Hosszas várakozás után egyszerre csak látja, hogy az asztal alatt lyuk támad és csak úgy rajzik ki onnan a sok kis apró ember. Ki lovon volt, ki pedig csak gyalog futott a vödör felé, mindnyájan beugrottak s a vizet mind kiitták belőle. Azután ismét kiugrottak mindnyájan a vederből.

Erre a lovasok generálisa felugrott az asztalra és onnan kommandírozott, a kis lovaskatonák mind a lozára ugrottak föl és ott hadigyakorlatot tartottak, a gyalogosok pedig a földön mind szépen sorba állottak és az ezredesük parancsára ők is fegyvergyakorlatot tartottak. Olyan szavok volt, mint egy kis madárnak. A lovasok lovai pedig csak olyanok voltak, mint egy kis egérfiú. Egyszer csak a gyalogok közül egyik lépés közben hirtelen orrabukott. Zsuzsika, ahogy ezt látta, elkaczagta magát. Az apró katonák erre megijedtek és hanyatthomlok futottak mindnyájan a lyukhoz és bele ugráltak, a lyuk pedig összecsucódott fölöttök.

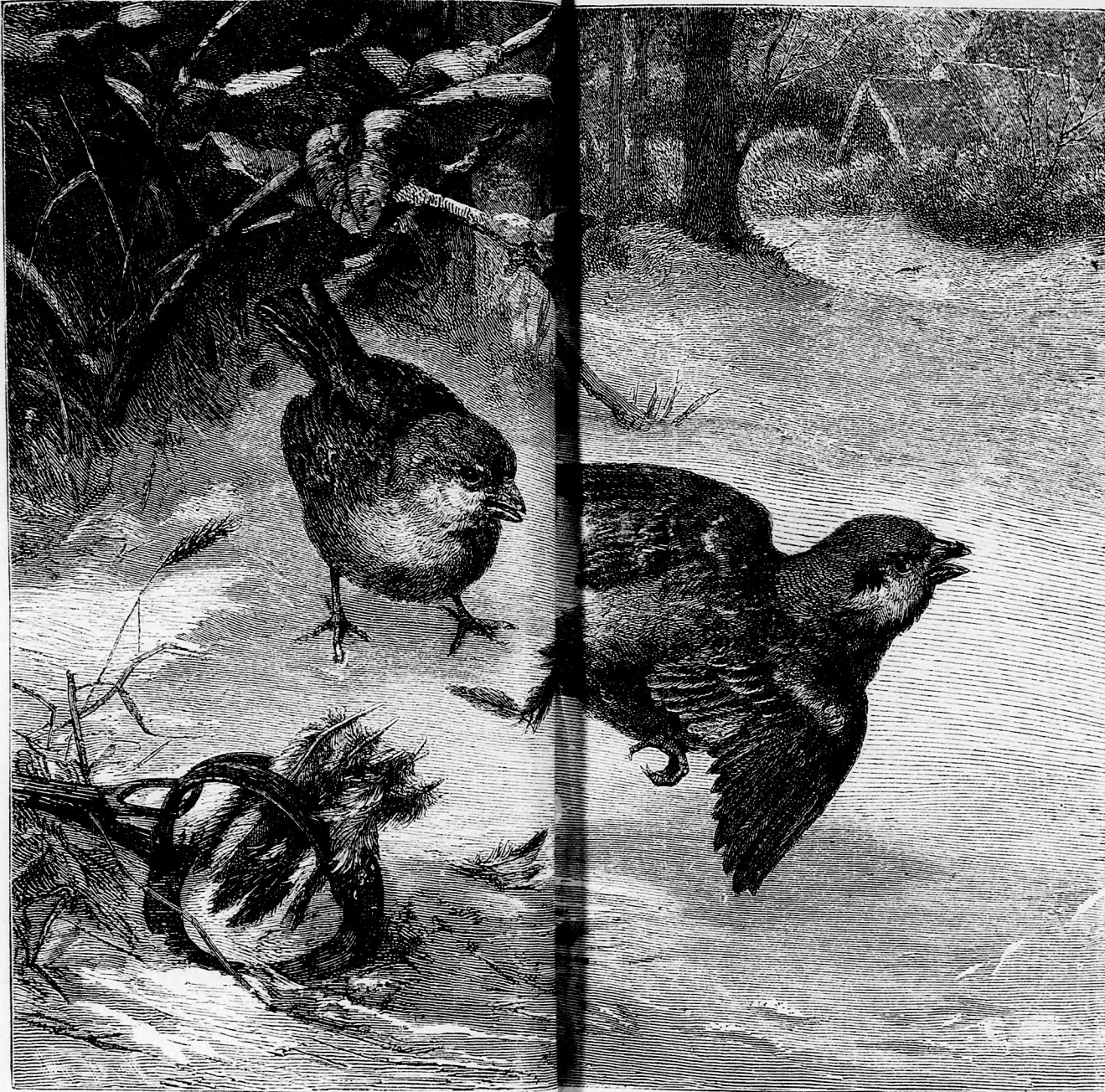
Zsuzsika eljött a kemence mellől. Már most tudta, ki issza az ő vizét? Csak azt bánta, hogy elkaczagta ma-

gát. Ha ezt nem teszi, hát sokkal tovább gyönyörködhetett volna az apró katonák hadigyakorlatában. Alig várta az estét, hogy édes atyjának elmondhassa a történeteket.

Amint atyja hazaérkezett, el is mondta neki az apró katonák megjelenését és azok csodálatos tetteit. Atyja álmétkodva hallgatta Zsuzsika elbeszélését s másnap ő is ott-hon maradt és Zsuzsikával együtt ő is a kemence mellé húzódott.

Kis idő múlva az asztal alatt — mint tegnap — ismét lyuk támadt és az apró emberek ugyancsak igyekeztek kifelé. Mindent úgy tettek, mint előtte való napon. Egy közülük megint hasra esett. Zsuzsika most visszafojtotta a nevetést, hanem édes atyjának, a hogy szájatva nézte az apró embereket, légy szállt a torkába s ezért elköhintette magát. Az apró emberek ijedten futottak mindnyájan a lyukhoz, hirtelen beleugrottak és fölöttük a föld ismét összesukódott.

Ezután az atya és Zsuzsika lejöttek a kemence mellől. Zsuzsika atyja ásót fogott és elkezdett ásni azon a helyen, ahol az apró emberek a föld alá tűntek. Több napi munka után egyszer csak

KESERVES MENEKÜLÉS (Lásd a 139. lapon.)

átlyukadt a föld. Zsuzsika atyja benézett a lyukon, — hát látta, hogy odalenn egy egész nagy ország van, és ép úgy vannak rétek, mezők, erdők, mint fönn s hogy a lyuk alatt épen egy szekérut is van. Kijött tehát a lyukból és így szólt Zsuzsikához:

— Édes leányom, készíts nekem a tarisznyámba egy kis útra valót, mert holnap reggel lemegyek az apró emberek országába; jó lenne, ha ott valami szerencsére akadnék.

Zsuzsika erre elszomrodott és azt mondá édes atyjának:

— Én félek, hogy édes apámat odalenn valami baj éri, aztán hova leszek én?

— Ne busulj, édes leányom! Jó az Isten, majd megoltalmaz engem. Ha azalatt, míg oda leszek, imádkozni fogsz értem, bizonyosan baj nélkül térek vissza.

Zsuzsika megnyugodott atyja szaván és elkészítette az utravalót. Másnap korán reggel mindketten fölkeltek. Zsuzsika atyja előhozta a hosszú létrájokat és leeresztette a lyukba. Azután így szólt Zsuzsikához:

— Isten áldjon meg édes leányom! és megcsókolta Zsuzsikát, aki sirva mondá édes atyjának:

— Isten áldja meg édes atyám! estére igyekezzék haza.

— Ne félj édes leányom! estére hazajövök.

Ezzel az atya lement a létrán a lyuk fenekére, azután az ott levő nyíláson leeresztette a létrát a szekérutra és lement az apró emberek országába.

Zsuzsika atyját odafönt a lyuk széléről nézte. Midőn már nem látta, keserves sirásra fakadt s zokogva kérte Istent, ótalmazza és vezérelje szerencsésen haza édes atyját. Azután hozzá fogott dolgaihoz.

Míg Zsuzsika odafönn aggódott és kesergett, azalatt atyja odalenn az apró emberek vagyis a törpék országában, a szekéruton jó messzire haladt. Amint egy hegyről lement a völgybe, meglepő jelenet tárult szemei elé. Tömerdek apró emberke hadakozott egymással. Az ágyukok úgy szólt, mint a bodzafapuska, fegyvereik pedig úgy pattogtak, mint a tűzbe szórt köménymag. Az apró emberek hulltak mint a legyek; tizszer is összecsapott a két apró embersereg, de egyik sem bírta a másikat legyőzni.

Zsuzsika atyja mindezt sokáig fejesővél nézte, végre megindult a hadakozó emberkék felé. De megint csak megállott. Egyszer csak előtte terem egy kis lovas ember. A fején gyémántos koronácska ragyogott s testén arany gyapjuból szőtt ruha fénylett. Pipiske hangon így szólítja meg Zsuzsika atyját:

— Hol jársz te itt jó ember, ahol a madár sem jár?

— Szerencsét keresek, fölséges kis királyom! — válaszolt János.

— No hát akkor csak gyere hamar velem. A népem egy része föllázadt ellenem és azokkal, akik hozzám hívek maradtak, nem bírom őket legyőzni. Jőjj hát segíteni. Jó tetteért jót várhatsz.

János késznek nyilatkozott a kis király kívánatát teljesíteni és mindketten siettek az épen összecsapni készülő apró emberek felé. Mikor hozzájuk értek, János csak azt kérdezte, melyik az ellenség? A kis király megmutatta neki. János most így szólt a kis király embereinek:

— Utánam kis vitézek! és neki iramodott az apró ellenségek.

Mint valami nyomtató ló, kezdte őket gázolni rakásra. Volt aztán czinczolás, sipítás, nyöszörgés az ellenség közt! A kis király hív emberei ezalatt szépen bekerítették az ellenséget és ezek látván, hogy nincs menekülés, megadták magukat. Így aztán vége lett a nagy háborúnak s az apró emberek királya így szólt Jánoshoz:

— Jó ember! te nekem nagy segítségemre voltál s ezért illendően meg is akarlak jutalmazni. Jőjj velem a palotámba.

János követte a kis királyt. Mikor a palotába értek, a király megparancsolta udvari embereinek, hogy hozzanak elő annyi aranyat, a mennyi csak Jánosnak a tarisznyájába fér. János az aranyokkal, a mint csak lehetett, tele rakta tarisznyáját. Azután a kis király egy dobocskát adott át Jánosnak egy dobverővel.

— Itt van — úgy mond — e dobocska és verője. Fogadd ezt emlékül. Ha e dobocskát megvered, annyi raj méhecske röpkül ki belőle, amennyit csak kívánsz. A

méhecskéket köpükbe gyűjtheted, és mézőkből és sejtjeikből szépen pénzelhetsz. Ha valaki igazságtalanul bántana, akkor is csak e dobocskát üsd meg. A kiröpülő méhecskéknak hármat füttyents, és ezek el fogják üzni ellenségeidet, ha százezeren lennének is.

János örömeiben alig tudott szóhoz jutni.

— Isten áldja meg a fölséges királyt minden háznépestől együtt, szólt végre meghatottan, és eltávozott.

(Vége következik.)

KESERVES MENEKÜLÉS.

(Képpel a 136—137. lapokon.)

SOKAT garázdálkodott a ravasz róka koma a major baromfi-udvarában; majd minden éjjel látogatást tett a tyukok és libák lakásán és ah! a szárnyas népesség mindannyiszor keservesen megsíratta a látogatást, mert a gonosz róka mindig magával ragadott egy-egy kövér tyukot, kacsát, libát s nem is ijedt meg a legvitézebb kakastól sem. Végre feltűnt a gazdasszonynak is, hogy baj van és csakhamar kiderült, hogy róka koma pusztít éjjelenként az udvarban. Nyomat is meg lehetett találni a fris havon egészen a közel erdő széléig.

No megállj róka koma! Nem sokáig garázdálkodol már! Csapó-vasat állítottak az utjába, csattogó éllel . . . ha odalép, fogva van!

Amde mi történt! Két kicsi kíváncsi verébké ott ugrált és röpkedett s megpillantá azt az idegen tárgyat.

— Hátha valami ennivaló van benne? szólt az egyik. Éhes vagyok, nem találtam reggel óta semmi harapni valót.

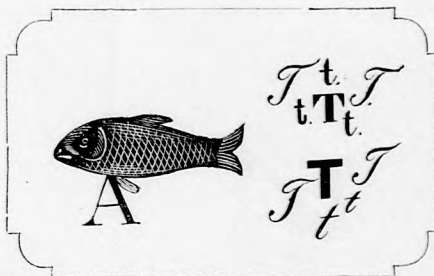
— Hm, én félek, szólt a másik. Ez valami idegen dolog; hátha elsül, mint a puszka. Ne menjünk oda!

De az éhes pajtás nem hallgatott az intésre és odaröpült a csapóvasra . . . megnyomta a rugót és a vas hirtelen összecsapódott, a madárka meg volt fogva. Hogy meg volt ijedve, hogy sirt! Végkép elveszettnek hitte magát első rémületében.

De szerencsére a csapóvas épen csak a madárka farkát kapta be. Egyszerre valami zaj hallatszott, a kis veréb kétségbeesett erőfeszítéssel nagyot rántott magán és — elszabadult. De keservesen megfizette az árát: szép farktollai hátramaradtak a csapóvas fogai között. De csak-hogy így is megmenekült.

A gazda, odaérvén, látta mi történt. Ismét kifeszítette a csapóvasat és estére a róka koma fogva volt, ki sem menekült többé.

KÉP-REJTVÉNY.

A TÜNDÉR RÓZSÁJA.

— Mese. Négy képpel. —

HIDEG szél süvöltött, fagyos eső esett odakint s a kis Ágnes kissé durczásan és unatkozva ült a szobában. Szeretett volna Irmáékhoz átsétálni játszani, de a mama nem engedte meg a rossz idő miatt; nem maradt tehát más hátra, mint leülni a pamlagra és olvasgatni a meséskönyvből, melyben oly szép tündér-mesék voltak. Épen végig olvasott egyet, aztán sohajtva mondá:

— Ah, milyen jó élet volt még akkor, mikor tündérek jártak a földön! Akinek ilyen jó tündére volt, annak minden kívánsága teljesült.

Aztán elgondolkozott, hogy ha most eléje kerülne efféle jó tündér, mi mindent kívánna tőle. Oh, annak vége-hossza sem volna! Addig-addig gondolkozott e fölött, míg egyszerre csak . . . olyan furesa volt az . . . azt látta, hogy kint gyönyörű napfény ragyog. Kiment az ajtó elébe és ime, nem volt kint többé tél, hanem a legpompásabb tavasz: madarak daloltak a fákon, a virágok javában viritottak s illatuk betöltötte a levegőt.

És alig ment néhány lépésnyire, meglepetve állt meg. Előtte nagy virágcserepbe ültetve diszlett egy napraforgó

virág, ennek a tetejében pedig egy iczipiczi kis teremtés ült.

— Nini, ez egészen olyan, mint egy kis tündér! szólt Ágnes bámulva.

— Igazad van, én tündér vagyok! felelt a kis teremtés ezüst csengésű vékony hangon. — Épen azért jöttem ide, mert megtudtam, hogy szeretnél velem találkozni. Igaz?

— Oh, hogyne! Csakhogy . . . nem tudom, olyan jó tündér vagy-e, aki teljesíti az emberek minden kívánságát?

— Kétségkívül! Ime, fogd ezt a rózsát. Akármit kívánsz, csak e rózsának kell megmondanod és megkapod. Csupán egy dolgot nem szabad kívánnod.

— És mi az?

— Szappan-buborék!

— Oh, kell is az nekem, ha jobbat kívánhatok.

— Jól van, tehát ne feledd ezt. Mert ha csak egyszer is kívánnád ezt a tilos dolgot, elvesztenéd a büvös rózsát. Isten veled!

A kis tündér megfordult és hirtelen eltűnt, Ágnes pedig nagy örömmel azon gondolkozott, mit kívánjon legelőször?

— Bizonyval legjobb volna, ha ezentul fényes palotában lakhatnám és hercezkisasszony lehetnék. Kedves rózsácskám, megadhatod-é ezt nekem?

A rózsza nem tudott felelni, — de amint Ágnes föltekintett, egészen közel egy pompás palotát vett észre, melyet eddig még soha sem látott. Kíváncsian közeledett s amint odaért, ezüst

sujtásos ruhába öltözött szolgák fogadták mély hajlongással s egy hosszú, ősz szakálu udvarmester alázatosan jelenté, hogy már minden kész van a hercegnő fogadására.

Bement a palotába s fényes termek hosszu során át eljutott egy szobába, mely különösen megtetszett neki. Itt leült a bársonypamlagra. Nemsokára bejött a komorna s finom ruhákba öltöztette, fejére pedig arany koronát tett.

Ez már tetszett a kis Ágnesnek s teljesen meg is volt elégedve a tündér ajándékával. Az asztalon gyönyörű kis ezüst szelenczét látott, abba bele tette a bűvös rózsát és gondosan őrizte. Ha valami eszébe jutott, elővette a szelenczét, kivette a rózsát és így szólt:

— Kedves kis rózsácskám, hozd meg nekem . . .

És a következő pillanatban már megvolt, amit kívánt.

Mindennap talált valami új kívánnivalót s már az egész nagy palota tele volt mindenféle szép és drága portékával, de mivel minden mindjárt megvolt, mihelyt

kívánta, hamar ráunt mindenre s ha valamit egyszer-kétszer megnézett, már félredobta s többé feléje sem ment. De így aztán lassankint már kifogyott minden kívánnivalóból; sokszor egész nap törte a fejét, mit kívánhatna még, amiben örömetelnek. Mindig nehezebb volt valamit találnia, mert már mindene volt. Utoljára már szinte unatkozott a fényes palotában a sok drága kincs között; lement a kertbe s törte a fejét, mit kívánjon még. Elgondolkozva mondá:

— Ha nem volna tiltva szappanbuborékot kívánnom, most épen arra volna kedvem. Milyen szép volna, ha szép nagy szappanbuborékok lebegnének itt a levegőben. De nem szabad. Ez csakugyan bosszantó. Szeretném tudni, miért nem szabad? Talán ez valami oly roppant kincs? Hiszen minden gyermek csinálhatja magának. Nem is hiszem én, hogy komolyan mondta azt a kis tündér. Azért is megpróbálom!

Elővette a rózsát és kért tőle szappanbuborékot. Alig mondta ki, már megtelt a levegő száz meg száz kisebb-nagyobb szappanbuborékokkal, melyek pompás színeket játszottak a napfényben. A kis Ágnes nagy örömmel kapkodott utánok, amint föl

s alá szállongtak s lassankint egymásután elpattogtak; észre sem vette, hogy valahányszor egy-egy buborék elpattan, mindinkább halványodik a bűvös rózsá is, a fényes palota pedig mindig megszűnik látszani. Utoljára már csak két bu-

borék maradt; Ágnes azt akarta, hogy ezek az ő kezére szálljanak s ott pattanjanak el. Ugy is történt.

De mint az utolsó buborék is elpatlant s Ágnes fölkelt és körütekintett, rémülten vette észre a változást, mely körülte történt. Eltűnt a fényes palota, a gyönyörű kert, a sok czifra szolgáló, — egy-maga volt egészen ismeretlen, idegen vidéken. A tündér rózsája helyett száraz kóró volt mellette.

— Istenem, hol vagyok? kiáltá ijedten. Hova lett az én rózsám, hol a palotám?

— Annak vége, eljátszottál mindent, mikor megszegtéd a tilalmat.

Ágnes megörült, mikor a szavakat hallotta; "épen olyan vékonyka ezüst hang volt, mint akkor a kis tündéré; re-

mélte, hogy a tündérke jött el. Ezt majd megkérelmi szépen, hogy csak most az egyszer bocsásson meg, soha többé nem lesz engedetlen. Így aztán minden jó lesz ismét.

De amint körülhézett, nagy ijedelemmel látta, hogy bizony nem a jó tündérke van itt mellette, hanem valami gonosz kis csufolkodó törpe, aki nevetve nézett a szomorukodóra.

— Te sem voltál jobb, mint a többi, akit jó tündérkirálynőnk ide hozott, szólt a kis gonosz gunyosan. Tudtam én előre, hogy te is az én kezemre kerülsz.

— Jaj Istenem! mit akarsz velem tenni?

— Nono, ne félj, nem lesz valami nagy bajod. Csak jőjj szépen utánam.

Megindultak s mentek, sokáig mendégéltek, mignem egyszerre egészen más vidéken voltak, olyan helyen melyet Ágnes nagyon jól ismert, — szüleinek háza előtt. Ugyancsak megörült most ennek és sietve kinyitotta az ajtót, hogy bemenjen. De az ajtóban egy percze meg kellett állania, mert a kis gonosz szellem így szólt:

— Hohó, ne szaladj, bucsuzóul még egy üzenetet kell átadnom a tündér királynőtől.

— És mi az? kérde Ágnes kíváncsian.

— Az, hogy jövőre ne hidd azt, mintha az volna a boldog ember, a kinek minden kívánsága teljesül. Tapasztaltad,

PIRONGATÁS.

(Képpel a 132. lapon.)

Csitt te! Nem hallgatsz el Gyula?
 Ne légy már oly siró duda!
 Hogy türom még, bizony esuda.
 Itt a róka, bárány, kutya,
 És még a jó Isten tudja,
 Mennyi nagy s apró katulyka,
 S mégis mérges mint a pulyka!
 Kiabálsz? Nem oda Buda!
 Jön a drabant, majd bedug a
 A sötét hideg oduba.
 Az embernek baja buja
 Tömérdek van veled, Gyula!

hogy minden beteljesült kívánság után mindig új kívánságod támadt, sohasem voltál elégedett, míg végre már azt kívántad, ami tiltva volt. Csak az boldog, ki megfontolja, mit kíván. Isten veled.

Ezzel a kis szellem eltűnt, Ágnes pedig bement szobájába s fáradtan ledőlt a pamlagra.

— — — Ott ébredt föl a pamlagon, a mesés könyvvel, melyet azelőtt olvasott volt. Már most én nem tudom, igazán ott járt-e a Tündérorszámban, vagy csak álmodta mindezt. Hát ti mit gondoltok?

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XVI. köt. 7-ik számában helyreigazítva közölt képlejtvény megfejtése:

„Bogár“

Helyesen fejtették meg: Péter Gyula, Miavecz Margit, Koczán Gábor, Józsa László, Kabina Modeszta, Auer Teréz és Albert, Dallos Paula, Balogh Ernő, Pilták Rudolfin, Duchon Irma és Beatrix, Pfeffer Ernő, Sándor és Béla, Jelinek Kata, Pazár Erzs, Almásy Emmi és Imre, Antalffy Adél és Dezső.

*

A »KIS LAP« XVI. köt. 5. és 6-ik számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Szieberth Imre, Pilták Rudolfin, Friss Etelka, Balogh Ernő, Kohányi Irma, Kalmán és Győző, Ráth Mátyás, Duchon Irma és Beatrix, Baczó Erzs, Klein Henrik és Mór, Fest Lajos, Leichter Etelka, Fürszt Bertalan, Szabó Ilona, Pazár Erzs, Jelinek Kata, Gyulássy Emma.

LÁTOGATÁS.

»Jó napot Iluska?
Itthon az apuska?»

— Nincs itthon bácsikám,
Itthon lesz délre tán.

»Kissé fáradt vagyok:
Leülök, várhatok.«

— Tessék, kényelmire,
Oda a fotólybe.

»Megnőttél Honkám!
Nem is vagy már kis lány.«

— Bizony, édes mamám
Sok dolgot biz reám.

»No már ez valami!
Szeretsz-e tanulni?»

— Tanítóm azt mondja:
Nincsen rám panasza.

»Már ez derék nagyon...
Ni, de már dél vagyon!«

— Köhintés az utcán...
Itt jön az apácskám!